

Povestea teribilului vânător

Plecă pușcașul, în veston,
pe cap cu-o șapcă cu fason,
cu raniță, pulbere, flintă,
să-l ia pe urecheat la țintă,

punându-și ochelarii care
îl fac precis la vânătoare –
dar, iepurilă, din tufiș,
cu tifa-i da, zâmbind pieziș.

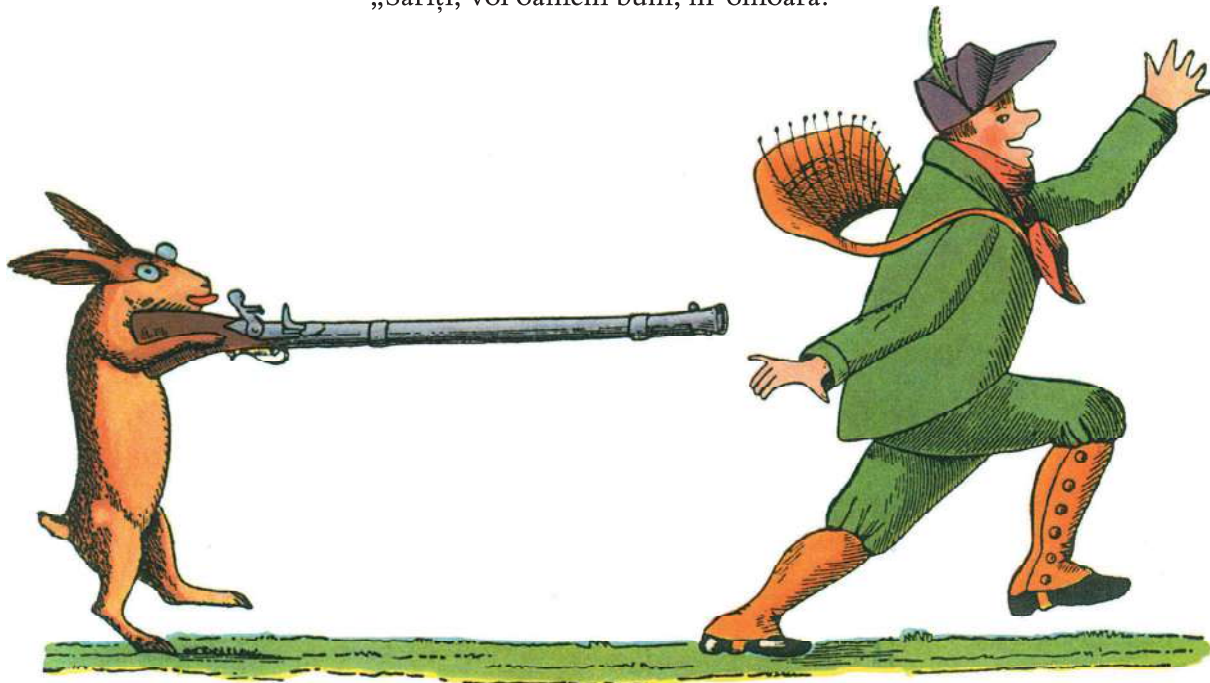

Cum soarele-ncepea să ardă
depușe flinta grea în iarbă
și el se-ntinse alătura.
Iar iepurilă nu-l scăpa
din ochi; și-apoi, când adormi,
se duse și-i sfeterisi
flinta întâi, și ochelarii –
și-o șterse fără comentarii!

*Die Brille hat das Häschen jetzt
Sich selbst auf seine Nas' gesetzt;
Und schießen will's aus dem Gewehr.
Der Jäger aber fürcht' sich sehr.
Er läuft davon und springt und schreit:
»Zu Hilf', ihr Leut'! Zu Hilf', ihr Leut'!«*

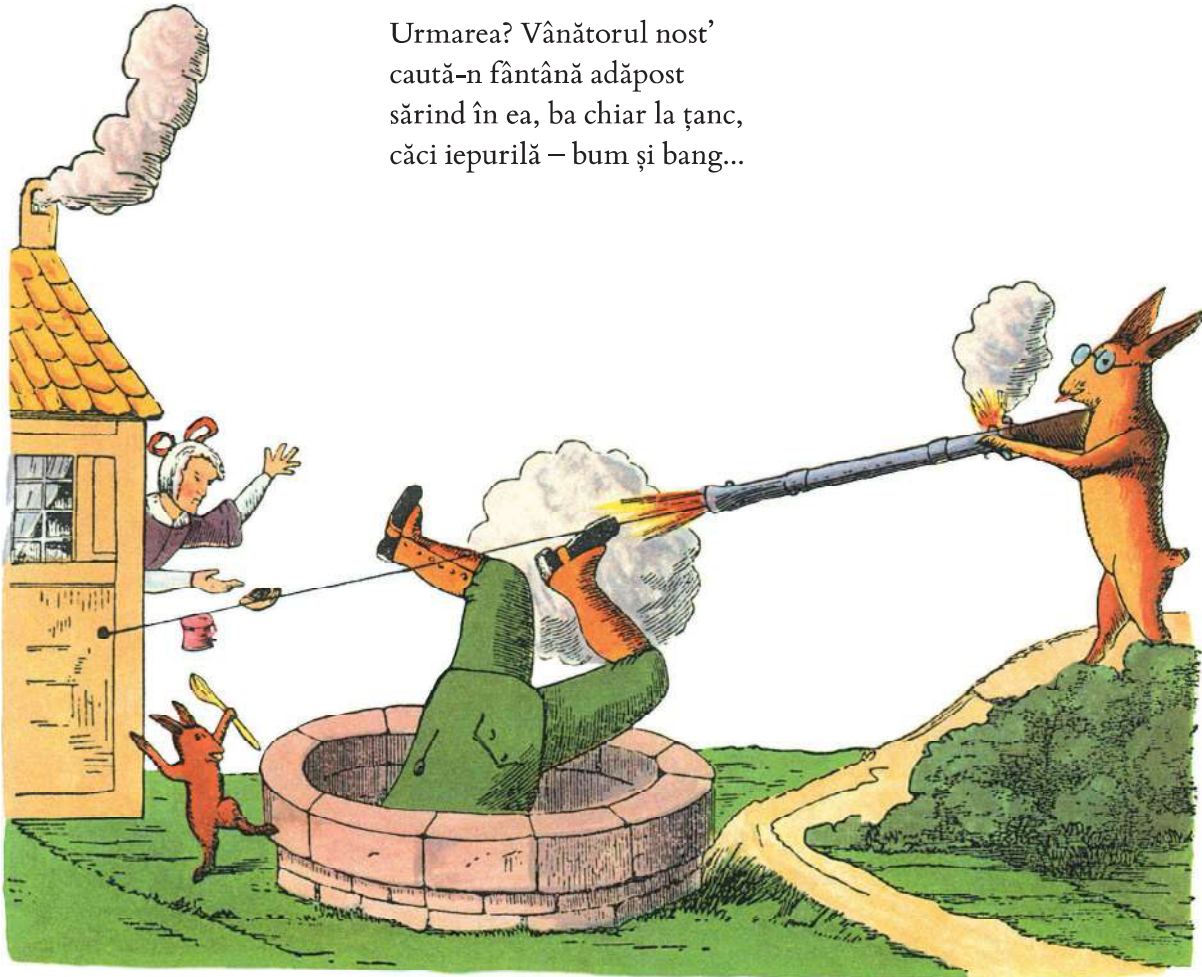
Dar iepurilă-apoi, deodată,
își pune ochelarii, iată,
și vrea să tragă *el* un foc.
Iar vânătoru-o ia din loc
și-nfricoșat grozav tot zbiară:
„Săriți, voi oameni buni, m-omoară!”

*Da kommt der wilde Jägersmann
Zuletzt beim tiefen Brunnchen an.
Er springt hinein. Die Not war groß;
Es schießt der Has die Flinte los.*

*Des Jägers Frau am Fenster saß
Und trank aus ihrer Kaffeetass'.
Die schoß das Häschen ganz entzwei;
Da rief die Frau: »O wei! O wei!«
Doch bei dem Brunnchen heimlich saß
Des Häschens Kind, der kleine Has.
Der hockte da im grünen Gras;
Dem floß der Kaffee auf die Nas'.
Er schrie: »Wer hat mich da verbrannt?«
Und hielt den Löffel in der Hand.*

Urmarea? Vânătorul nost'
caută-n fântână adăpost
sărind în ea, ba chiar la țanc,
căci iepurilă – bum și bang...

A vânătorului nevestă
sorbea cafeaua la fereastră;
sfărmandu-i glonțul a ei ceașcă,
țipă femeia: „Au, mă-mproașcă!“
Dar urecheatu-avea un fiu –
acesta, știți, nițel zurliu –,
el sta cu-o lingură în iarbă
când, vai, cafeaua-i curse-n barbă –
și-urlă juniorul, cătrănit:
„Pe mine cin’ m-a opărit?!“

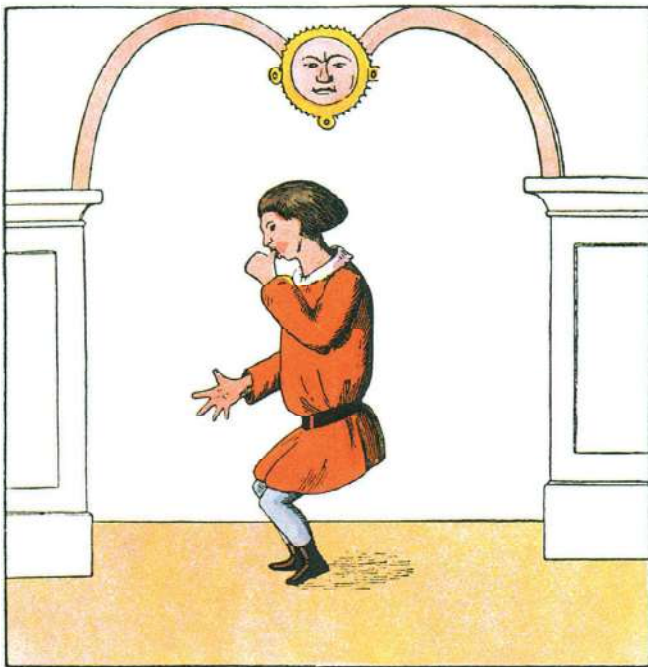
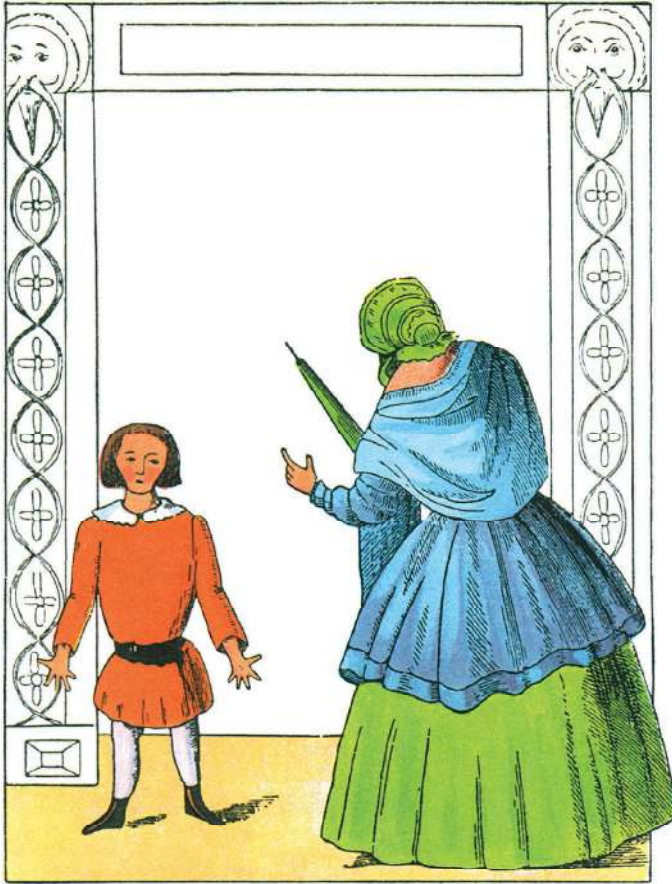
Die Geschichte vom Daumenlutscher

*»KONRAD!« sprach die Frau Mama,
»Ich geh' aus und du bleibst da.
Sei hübsch ordentlich und fromm,
Bis nach Haus ich wieder komm'.
Und vor allem, Konrad, hör'!
Lutsche nicht am Daumen mehr;
Denn der Schneider mit der Scher'
Kommt sonst ganz geschwind daher,
Und die Daumen schneidet er
Ab, als ob Papier es wär'.«*

*Fort geht nun die Mutter, und
Wupp! den Daumen in den Mund.*

Povestea lui Konrad Suge-Dește și a Forfecarului

Îi zice mama: „Ies în târg,
tu, Konrad, să nu spui nici cârc.
Să fii cuminte și supus,
c-acuș mă-ntorc!... A, da, și-n plus,
deștele mari, tu fii atent!
nu le mai suges, fii decent.
C-altminteri Forfecarul, iute,
cu foarfecile-i ascuțite
îți taie, harști! acele dește,
cât nici gândești c-ai zice pește!“

Zicând acestea, ea se duse,
iar Konrad... deștu-n gură puse.